

Borisz Paszternak

(1890–1960)

SZERELMEM, SZÖRNYŰ!

Szerelmem, szörnyű! Ha költő szeret,
izgága isten az, ki lángra lobban.
S a káosz lesz úrrá a föld felett,
akár az Ádám előtti napokban.

A könnyek tonnaszámra hullanak.
El is takarják őt. Mamutnak látszik.
Divatját múlta. Tudja – nem szabad:
ideje elszállt, és – az ész hibádzik.

És látja, menyegzőt hogy tartanak,
hogy kötnek össze és ocsúdnak másnap.
Hogy hívnak közbékatojásokat,
megsúrolva – fekete kaviárnak.

Az életet, watteau-i gyöngybigyót
burnótszelenceként hogy ölelik.
S őrajta bosszút állnak, mivel ott,
hol görbe minden, mert elferdítik,

hol a komfort tömjénezt, hazudik,
röhécsel, és a hereméhek zúgnak,
mint amfóráról bacchánsnőt, a ti
nővéreteket ő magára húzza.

S az Andok olvadását önti kénye
csókjába s sztyeppi reggelt, csillagok
alattvalójaként, míg falvak éje
fehérlő bégetésként hánytörög.

S mivel a kor teleszívta magát,
botanikai sekrestye-sötétől
szaglik, mint tifuszbutól szalmazsák,
s káosz-csalitként fröccsen szerte végül.

BAKA ISTVÁN fordítása